

הוא היה בכל מיני להקות קצב. הוא עזב את כולן. הוא היה בשמנים והרזים היה בשוקולדה. היה סולן בשיער. הוא מוציא את העיתונאים משלוותם כי שער הארור, נוסח ישו הצלוב, מבטו ה- גובה, כמו היה רומנטיקן מהמאה שעברה, ובעיקר ב-11 שנות לימודים של מוסיקה ונגינה, שהחלו עוד בפולין מולדתו. לכן, כשבאים עיתונאים לראיין את צביקה פיק, הוא מסתייג בגלוי: "בסוף הם תמיד עולים עלי. תמיד הם מוצאים משהו. אינני יודע למה נטפלים תמיד לפרטים האינטימיים שבחי הפרטיים, ומתארים רק איך אני נראה במקום מה אני עושה".

עורים בסולם. בדבר אחד אראפשר להאשים את צביקה פיק, אשמת הבטלה. בחור בן 21 כותב, מלחין, מעבד ומבצע מה שנקרא היום סוף ישראל, ומצליח להתפרנס רק מזה — צריך להיות מוכשר.

"אני רואה את כל העסק כסולם. העיקר לא לעמוד במקום. צריך לטפס שלב אחרי שלב. פעם שרתי בלהקה. אבל המקום היה לי צר. הייתי בשיער, צעד גדול קדימה. שיער שינה את כל תודעת הפופ בארץ, ובשבילי זו היתה עליה בסולם."

"היום, מה שנראה בשיער כמחתרת, כבר מייושן. המוסיקה משתדלת להצטייג את התבניות האירופיות. הנה שני תפוחים, השיר שכתבתי במיוחד למיצעד הפיומונים, הצליח להיקלט דווקא משום שבארץ מחכים לפופ מתקדם. וואת אומרת מילים קצביות פשוטות, ליווי קצב, כמו של הצ'רצ'ילים. **ליידי ג'ורדיבה.** "אחר כך כתבתי שני שירים לאילנה רובינא, אבל עוד לא העזרתי לעבד אותם בעצמי. נעזרתי באלס"

צביקה פיק
בלי פיקפופ

וייס. לדעתי הוא המעבד היחיד בארץ שהוא גם מוסיקאי בחסד וגם מיקצועי. ומכל הצעירים הוא המודרני ביותר. אחר כך כתבתי לחזה אלברשטיין. מצ' חיק, אף פעם לא היתי מאמין שאכתוב לה. אבל עובדה, כבר מספרים לי ש-ליידי גודיבה שלי הולך להיות להיט. כן, כתבתי גם שיר חדש לאושיק לוי, גם הוא מהיר מרים האהובים עלי, ומה שחשוב עוד יותר — הקלטת שני שירים שלי וליידי גודיבה עם מנגינות שלי וליידי של הצ'רצ'ילים. גם זה צעד קדימה. כי הליידי הוא כמו מוסיקת מחתרת, כבר מאוד."

האם כל זה נשמע כבסתון עצמי מופרז? ואם כן, אז מה? ביישנות אינה במידותיהם של אנשים מוכשרים ואם רוצים את צביקה פיק — אז בלי פיקברכיים, בבקשה.

השחקן משתחרר

אם הופעתו של מוטי בהרב בהצגת הבכור לא תזכה להבלטה או להנצחה, הרי זה גם משום שחלקם של הגברים בפירסום ההצגה היה אפסי כמעט, וגם משום שה גורלו של שחקן תיאטרון: המסך יורד, הדמות נמחקת.

אולי זו הסיבה הנסתרת, שהגיעה את מוטי להציג את רגשותיו העזים כלפי העולם הזה בספר שירים. אך, השבח לאל, אין אלה חרורים לתפארת ההרזות, כי אם רשמים חזקים מגיוורק של שנת 70, שם כלה שלוש שנים טובות, בלימודים בס' סודיו של לי שטרסברג ובמשחק באופי ברודוויי. באותו זמן, הקים בניוירוק את הבמה העברית, שזכתה להדים נאים גם ב-

אם צועקים, זה עוזר. לא רק בסופר-מרקט, אלא גם בתיאטרון. למרות שב-תיאטרון מסוכן לצעוק מראש בפומבי, ול-הכריז על כחנות נעלות, משום שקיימת סכנה של פשיטת-רגל אחרי מסך ראשון. אבל יוסף מונדי, מחזאי ובמאי, אינו פוחד להסתכן. לא זו בלבד, אלא שגם אינו שחקן ואינו צנוע. אבל למרבה ההפתעה, הוא מצליח להמציא כיסוי לשיקים שהוא מחלק. לפחות לשיקים האחרונים.

לפני יותר משנה גינה מונדי את ה-תיאטרון הרפרטוארי בארץ, שסירב להת-מודד עם זה מסתובב. הוא הציג את המחזה, בכוחות עצמו, במרתף. הוא כבר עבר את יובל ה-250.

לפני כמה שבועות, כשלא ברור היה מה יהא גורלו של מעבר לגבול, שוב השמיע מונדי קולו ברמה, וטען כי נעשה לו כאן עזל שלא יכופר למחזה בעל אקטואליות עזה, וכי לפי דעתו, במאי מקורי, היום, הוא רק זה הנוטל חומר בלתי-פופולרי ב-בלתי-שיגרתו ומצליח להתמודד עימו. ובכן, העזל נמנע, ומחזהו של יוסף חיים ברנר עלה בגאון על קרשי הבימה. ואם קשה לומר שאדם יוצא מאושר בסוף ה-הצגה, הרי עובדה היא, ואסור להתכחש אליה, כי מעבר לגבולין ראוי בהחלט להחשב לאחד ההישגים הנאים ביותר של התיאטרון הלאומי השנה.

קודם כל, השבח למונדי שהתגבר על ה-"יהודית" של ברנר (כך מכנים במחזה את השפה העברית). שפתו, הנחשבת היום על ידי רבים כמלצית ומצועצעת עד כדי צור-מנות, קמה לתחייה ומתקבלת בהחלט על הדעת, כפי שנשמעת בפי שחקניו של מונדי. אבל זה לא הכל. למחזה של ברנר יש, אומנם, לא מעט ליקויים. גיבוריו סובלים ממנה מוגזמת של רחמים עצמיים, כאשר ברנר מסמפט אותם, או הפוכים לקריקטור ואת, יש בנושאי הפולמוס, המתייחסים ב-רות, כשהוא אינו טובל אותם. אבל הן נר-אות יותר כיציר דמיונו של סופר המתפלמס עם עצמו, מאשר כדמויות חיות העומדות בזכות עצמן ומתגוננות זו עם זו. לעומת עצם לתחילת המחזה, הרבה דברים שהם

קהל המבקרים וגם בקרב המקצועיים. ספר שירים זה ובהם דגים יאמרו אהבה, הוא ספרו הראשון של מוטי בהרב, מושב-ניק ובוגר מקה-ישראל. איך רואה אמן צעיר, שגדל בשדה הירוק, את העיר ה-עירונית ביותר בעולם?

אביב, משהוא מעיב על תכלת ה-בניוירוק קשה לסמוך על השמש, עננים. גשם. למרות האביב, מצחי גבוה יותר מתמיה.

העיר הזאת משכמה ומעלה. מישחו תפס את מקומי, אבל אני המסתני הלאה. אני רואה אנשים פעם אחת, לא אראה אותם יותר. בוחנים אותי בעין קרה. הם יראו אותי שוב, זה קרה. היום אני כבר לא משחק מרחובות, אני משאיר

את האהבה לבית, לאור הנרות, ל-חום הקיסור, לשמש שמעירה אותי עם ריח קפה. שתי ביצים וטוסט. אביב. אני עיר רח שימות כל יום על אנשים, אני כומך כל שעה, בניוירוק קשה לסמוך על עצמי יותר ויותר, אני יושב גבוה.

ציור

אמנות

תענוג יקר

"איש לא שש כאן לעזור לאמנים, מכ-ריו בפסקנות אדם בגיל העמידה ולוגם מספיקה שלפניו."

שמו: יהודה רזגור. הוא בא מפאריס להציג את תמונותיו בבית שלום-עלכם, ולברר אפשרות של עליה ארצה. בפריס, שמו ידוע למדי. ציוריו — רובם נוסים, בהם שולטים גוונים של כחול וגוונים של

נוגעים לציבור היהודי גם היום.

קורותיה של משפחה שהיגרה מגליציה ללונדון, צריכים בעצם לשקף את המשברים שפקדו את כל העם היהודי באותה תקופה. אחד ציוני, הנוסע בסופו של דבר לאמריקה ולא לציון (היהודי הנודד); אחד משכילי ומתוסכל, הרואה את כל פגעי העולם ואינו מצפה לישועה (האינטלקטואל העקר); אחד דתי, המוכן לעשות הכל למען המשך מסר-

הציוני, הסוציאליסטית והאינטלקטואל ב"מעבר לגבולין" התנשיות המזכירות את מאה-שערים

אלכס פלג (הציוני יפה-הנפש), נעמי גרינ-באום (אשתו) ומיכאל ורשביאק (המשכיל המתוסכל), זוכים לכמה סצינות משכונות. ועל אף העובדה שההצגה כולה היא, בי-סופו של דבר, מונולוג ארוך של דמות אחת — ברנר — ומשום כך מעייפת לא פחות, כדאי בהחלט לראות אותה.

איסכר

ציפה לי שם, לא הייתי מסיים במשך שבוע, וחוז' מזה, חוששני שאיש לא היה מאמין. ומה עם פטרוניים באולם ויז בקרית האוני-כאן, בישראל, הוא אומר, "עוזרים רק לציירים אבסטרקטים. זה הרושם שלי."

מוסיקה

פופ + קלאסי

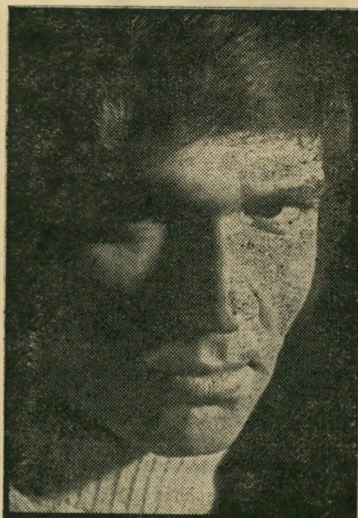
ערב מעניין ומיוחד מצפה לחובי כל מיני מוסיקה ירושלמיים בחול-המועד פסח: בי-יום שלישי, 13 באפריל, תחזיק על רקע אורות פסיכדליים באולם ויז בקרית האוני-ברסיטה, בכורה עולמית של ריקודים דומ-ניס לברטוק, בביצוע להקת קצב, ששמה הבמה החשמלית, אשר צמחה בקמפוס ה-ירושלמי.

החלק הראשון של הערב, לפני הריקודים הרומניים, תהיה חזרה על נסיון ל-ביא יצירות חדשניות של צבי אבני, יוסף טל ומל פואל, בביצוע הרביעיה הישראלית החדשה.

דרכים חדשות. את פשרו של השיר דוך הזה אפשר להבין מהלך-הרוח בעולם המוסיקה בכלל, והמשב הרענן שהגיע גם לפופ בארץ.

אשר לתוכנית ספציפית זו, מסביר זאב שטיינברג, וילון הרביעייה הישראלית ה-חדשה, וחבר הפילהרמונית: "הגורם ה-משותף לשני חלקי התוכנית הוא החיפוש באמנות הקריירה רצינית, אלא גם באומ-נויות הפופ והביט. הדרך המובילה מדיוק אליגנטון אל החיפושיות, ואל להקות ה-פופ של היום, כמו גם הדרך מברטוק, שיינברג וסטרווינסקי לאבני, טל ופואל, ל-משל, מבציעה על התקדמות רבה ומורכבת במחשבה המוסיקלית."

נוסף נוסף ייספק לערב מקורי זה, פסג-תוך הג'ז האמריקאי, ג'ף לייבו, המתארח בארץ, והוא שעיבד את הריקודים הרומניים לקצב רוקנרול, ומשתתף עם הבמה החש-מלית בביצוע.

מוטי בהרב
יושב גבוה